

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie IV./2022
Senát II

Nález:

spisová značka	II. ÚS 579/2021
populárny názov	Určenie výšky súdneho poplatku za odvolanie
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	30.03.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 11 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Charta základných práv Európskej únie čl. 17 ods. 1 Charta základných práv Európskej únie čl. 47 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Pri určení výšky súdneho poplatku za odvolanie je všeobecný súd povinný zohľadniť nielen predmet konania, ale aj jeho podstatu t. z. o aký typ žaloby v danej veci ide.
skutkový stav a základné fakty	Okresný súd viedol konanie o určenie vlastníckeho práva k hnutelným veciam a vydanie predmetných hnutelných vecí, pričom ich hodnota bola v žalobe určená vo výške 20 000 eur. Sťažovateľka má v tomto konaní postavenie žalovanej strany (žalovaná v 1. rade). Okresný súd svojím rozsudkom jej žalobe vyhovel a zaviazal žalovaných k úhrade trov konania v rozsahu 100 %. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka elektronicky odvolanie, za ktoré jej bol uznesením okresného súdu vydaným vyšším súdnym úradníkom vyrubený súdny poplatok podľa položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 6 ods. 2 a 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“) vo výške 600 eur. Proti uzneseniu okresného súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom podala sťažovateľka sťažnosť, ktorá bola ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením zamietnutá. Podľa sťažovateľky došlo k porušeniu jej označených základných práv podľa ústavy, listiny a charty, ako aj práva podľa dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, ktorý pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu VSÚ použil ústavne nekonformný výklad právneho predpisu. Napadnuté uznesenie považuje

	<p>sťažovateľka za nedostatočne odôvodnené, keďže okresný súd neposkytol jasné a zrozumiteľné odpovede na jej námietky uplatnené v sťažnosti.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Ústavný súd konštatuje, že v citovanom náleze išlo o aplikáciu ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z. z., pričom nie celkom konzistentným a odôvodneným dôvetkom bola takáto interpretácia dotknutej právnej normy rozšírená o ďalšiu právnu normu, teda konkrétne zákon č. 71/1992 Zb. Zo samotného znenia § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. expressis verbis vyplýva, že ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu. V prípade vyhlášky č. 655/2004 Z. z. citované znenie právnej normy neposkytuje široký priestor na jeho interpretáciu a i v prípade vlastníckej žaloby, resp. žaloby o vydanie veci bude za tarifnú hodnotu považovaná cena (hodnota) veci, ktorej sa spor týka, ak ide o ocenieľnú vec. Zákon č. 71/1992 Zb. okrem všeobecných ustanovení viažucich sa na ocenieľnosť predmetu sporu obsahuje na rozdiel od vyhlášky č. 655/2004 Z. z. navyše špeciálne ustanovenie (poznámka 1 k položke 1 sadzobníka), ktoré zohľadňuje práve typ konania, teda vytvára osobitnú skupinu žalôb, ktoré sú spoplatňované podľa položky 1 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov, bez ohľadu na ocenieľnosť predmetu konania.</p> <p>Ústavný súd zastáva názor, že v súvislosti s posudzovaním interpretácie a aplikácie dotknutých ustanovení zákona č. 71/1992 Zb. okresným súdom je dôležité poznať a pochopiť pohnútky zákonodarcu, teda poukázať na dôvodovú správu k zákonu č. 273/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Z dôvodovej správy okrem iného vyplýva: «Navrhovanou zmenou zároveň dochádza k vypusteniu dikcie ohľadne vyrubovania súdnych poplatkov, ak ide o určenie vlastníctva. Žaloba na určenie vlastníckeho práva predstavuje z hľadiska zákonnej procesnej klasifikácie žalôb (porov. § 80 Občianskeho súdneho poriadku) „klasickú“ určovacíu žalobu, ktorú subsumuje dikcia navrhovaná v prvom bode spoločných poznámok k položkám 1 a 2. Preto na rozdiel od platného právneho stavu, ktorý spoplatňuje žaloby na určenie vlastníckeho práva enormne vysokým súdnym poplatkom podľa položky 1 písmena a), budú „vlastnícke“ žaloby podliehať paušálnej sadzbe podľa písmena b).»</p> <p>Z citovaného znenia dôvodovej správy vyplýva, že úmyslom zákonodarcu bolo postaviť žaloby o určenie vlastníckeho práva na roveň ostatných určovacích žalôb, keďže dovtedajšia právna úprava, keď boli vlastnícke žaloby spoplatňované podľa hodnoty (ceny) ich predmetu, vystavovala účastníkov konania „enormne vysokým súdnym poplatkom“.</p> <p>Ak okresný súd vychádzal pri určení výšky súdneho poplatku za odvolanie z hodnoty predmetu konania bez toho, aby prihliadol na jeho podstatu, teda že ide o typ žaloby, ktorej spoplatnenie je upravené v poznámke 1 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov, tak sa podľa názoru ústavného súdu v právnej veci sťažovateľky natoľko odchýlil od ustanovení dotknutého právneho predpisu, že zásadne poprel jeho účel a význam, v dôsledku čoho je napadnuté uznesenie ústavne neakceptovateľné, neudržateľné a zároveň je príčinou vyslovenia záveru o jeho arbitrárnosti. V dôsledku už uvedených nedostatkov poskytnutej súdnej ochrany zo strany okresného súdu, ktorá nezodpovedá právu sťažovateľky na ústavne konformný výklad a aplikáciu zákonných noriem v jej právnej veci ako významných súčastí práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).</p>

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	poplatok-sadzobník výklad (interpretácia)-právnej normy poplatok-súdny

spisová značka	II. ÚS 583/2021
populárny názov	Vyhodnocovanie záujmu maloletého
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	30.03.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 41 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 41 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 12 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 14 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 8 Ústava Slovenskej republiky čl. 19 ods. 2 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Pokiaľ teda ide o záujem maloletého dieťaťa, súd musí tento vyhodnocovať a zdôvodniť nielen mechanicky a formálne, ale s ohľadom na in concreto okolnosti spočívajúce v danom prípade.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je otcom maloletého syna (v čase konania trojročného), ktorý sa po rozchode s matkou dieťaťa neodkladným opatrením domáhal úpravy styku s maloletým. Okresný súd uznesením 15. júla 2020 okrem iného upravil styk sťažovateľa so synom na každý párnny týždeň od piatku 16.00 h do nedele 18.00 h. Krajský súd po podaní odvolania zo strany otca uznesením z 25. augusta 2020 uznesenie okresného súdu potvrdil. Pre odmietavý postoj matky sa sťažovateľ musel opäť obrátiť na súd s návrhom na vydanie neodkladného opatrenia. Okresný súd uznesením zo 17. decembra 2020 dočasne upravil styk otca s maloletým od 31. decembra 2020 do 3. januára 2021 a od 27. januára 2021 do 29. januára 2021 vrátane k tomu prislúchajúceho víkendu. Tento styk sa riadne a bez problému realizoval. Matka podľa vyjadrenia sťažovateľa mu i naďalej neumožnila stráviť s maloletým synom nad rámec súdom upraveného styku žiaden čas ani nahradiť ňou zmarený nariadený styk, hoci na pojednávaní 15. apríla 2021 boli rodičia okresným súdom smerovaní k postupnému rozširovaniu styku sťažovateľa s maloletým synom. Okresný súd neodkladným opatrením vydaným na návrh sťažovateľa z 1. júla 2021, okrem iného rozšíril styk sťažovateľa s maloletým synom. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala matka maloletého odvolanie. Sťažovateľ poukazuje na to, že krajský súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením zmenil uznesenie okresného súdu z 1. júla 2021 tak, že zúžil styk sťažovateľa s maloletým synom opäť na každý párnny týždeň od piatku od 16.00 h do nedele do 18:00 h. Napadnutým uznesením došlo zároveň k zrušeniu uznesenia okresného súdu z 15. júla 2020.

	Podľa sťažovateľa je napadnuté uznesenie krajského súdu nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, pretože krajský súd sa v jeho odôvodnení nevysporiadal so žiadnym z dôkazov, žiadnym z tvrdení sťažovateľa, ani so závermi súdu prvej inštancie, pričom zo samotného odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd svoje rozhodnutie nezaložil na osvedčených skutočnostiach, ale na „indíciách“.
z odôvodnenia	<p>Krajský súd odôvodňuje zmenu prvoinštančného rozhodnutia „indíciami“, že u maloletého sa prejavuje určitý, pravdepodobne stresovo podmienený zdravotný diskomfort, pričom vychádzal zo správ, resp. z odborných vyjadrení, z ktorých, ako sám uvádza, „... nevyplýva jednoznačne a nespochybniteľné, že medzi týmto zdravotným diskomfortom maloletého a jeho stykom s otcom je priama vzájomná súvislosť“. Ústavný súd uvádza, že riadne dokazovanie v zmysle § 185 a nasl. Civilného sporového poriadku súd pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie, resp. zrušenie neodkladného opatrenia nevykonáva, avšak pri rozhodovaní vychádza z obsahu návrhu a zo skutočností, ktoré boli v súvislosti s podaným návrhom osvedčené. Osvedčené skutočnosti následne splňajú atribút vysokej pravdepodobnosti a súd z nich pri rozhodovaní vychádza. Všeobecný súd je povinný uviesť v odôvodnení rozhodnutia, ktoré skutočnosti posudzoval a dôvody, pre ktoré považuje určitú skutočnosť za osvedčenú či neosvedčenú. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd síce v napadnutom uznesení uviedol, že považuje za osvedčenú skutočnosť, že u maloletého sa prejavuje určitý, pravdepodobne stresovo podmienený zdravotný diskomfort, avšak absentuje dôvod, prečo túto skutočnosť považuje za osvedčenú, teda splňajúcu požiadavku vysokej pravdepodobnosti, na základe ktorej z nej krajský súd v posudzovanej veci vychádzal. Na základe uvedeného ústavný súd zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je v tejto časti nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené.</p> <p>citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd považoval za „ďalšiu závažnú okolnosť“ vo vzťahu k zmene prvoinštančného uznesenia skutočnosť, že maloletý bol prijatý na celodenné predprimárne vzdelávanie. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, ako dospel k záveru, že by adaptačný proces maloletého bol prerušovaný v dobe jeho styku so sťažovateľom realizovaného podľa prvoinštančného uznesenia. Krajský súd pritom mal k dispozícii vyjadrenie sťažovateľa k plneniu predprimárneho vzdelávania, na ktoré však bez akéhokoľvek odôvodnenia neprihliadal, čo v okolnostiach posudzovanej veci vedie ústavný súd k vysloveniu nepreskúmateľnosti, resp. až svojoľnosti napadnutého uznesenia.</p> <p>Ústavný súd považuje za neakceptovateľné, že krajský súd prijal v napadnutom uznesení záver o neosvedčení skutočností preukazujúcich potrebu bezodkladnej úpravy pomerov sťažovateľom napriek tomu, že k žiadnej zo skutočností, ktoré v súvislosti s podaným návrhom sťažovateľ súdu predostrel, sa nevyjadril. Absencia odôvodnenia záverov krajského súdu vo vzťahu k osvedčeniu či neosvedčeniu skutočností tvrdených sťažovateľom v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zakladá v posudzovanom prípade podľa názoru ústavného súdu arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	arbitrárnosť rozhodnutie-nepreskúmateľnosť rozhodnutie-odôvodnenie

spisová značka	II. ÚS 7/2022
populárny názov	Stret nároku na výživné s konkurzným konaním
sudca spravodajca	Peter Molnár

druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	30.03.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Bežné výživné priznané súdnym rozhodnutím patrí do právnej kategórie nároku na opakujúce sa plnenie. To znamená, že nárok na jeho výplatu vzniká každý mesiac. Z povahy tohto nároku na výživné vyplýva, že vyhlásenie konkurzu na majetok povinného môže mať vplyv len na pohľadávky, ktoré vznikli pred rozhodujúcim dňom (vyhlásením konkurzu). Preto vyhlásenie konkurzu nemôže mať za následok ani zánik vyživovacej povinnosti do budúcnosti, rovnako ako ani neúčinnosť exekučného titulu priznávajúceho nárok na výživné. V danom prípade nie je rozhodujúce, či ide o výživné na dieťa alebo manžela.
skutkový stav a základné fakty	Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol o zastavení exekúcie vedenej sťažovateľkou proti povinnému na základe exekučného titulu rozsudku okresného súdu, ktorým zaviazal povinného na zaplatenie dlžného výživného (300 eur) a bežného výživného mesačne v sume 70 eur. Povinný navrhol zastaviť exekučné konanie z dôvodu vyhlásenia konkurzu na jeho majetok. Okresný súd napadnutým uznesením exekučné konanie zastavil. V odôvodnení svojho napadnutého uznesenia okresný súd uviedol, že 7. marca 2019 bol vyhlásený konkurz na majetok povinného. Pohľadávka priznaná exekučným titulom nepatrí medzi pohľadávky, ktoré sú oddĺžením nedotknuté, ale patrí medzi pohľadávky podľa § 166a ods. 1 a § 166b ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Vzhľadom na uvedené okresný súd exekúciu z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok povinného zastavil. Sťažovateľka namietala, že napadnuté uznesenie okresného súdu je nereflektované na jej argumentáciu, a preto je ústavne neudržateľné.
z odôvodnenia	Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že lakonické zdôvodnenie okresného súdu je založené na právnom názore, že pohľadávky na bežné výživné priznané rozhodnutím všeobecného súdu po vyhlásení konkurzu na majetok povinného patria medzi pohľadávky, ktoré môžu byť uspokojené len v konkurze alebo splátkovým kalendárom (§ 166a ods. 1 zákona o konkurze) bez toho, aby okresný súd vymedzil, do ktorej kategórie [podľa písm. a), b) alebo c) dotknutého ustanovenia] patria, a zároveň má ísť o nevymáhateľné pohľadávky v prípade oddĺženia (§ 166b ods. 1 zákona o konkurze) opäť bez toho, aby okresný súd konkretizoval, do ktorej kategórie [podľa písm. a) až f) dotknutého ustanovenia] patria. Vychádzajúc z uvedeného a zo skutočností, že okresný súd sa nijako nevysporiadal s relevantnou argumentáciou sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu je natoľko nekonkrétne a vnútorne zmätočné, že neumožňuje ústavnému súdu ani len identifikovať dôvody, na základe ktorých okresný súd dospel k záveru o potrebe aplikácie označených právnych noriem, čo vedie ústavný súd bez ďalšieho k záveru, že ide o rozhodnutie všeobecného súdu nesúce znaky arbitrárnosti a aplikačnej svojvôle spočívajúcej v nedostatočnom odkaze na ustanovenia právneho predpisu bez uvedenia, resp. objasnenia bližších súvislostí s prejednávanou vecou. Navyše, podľa názoru ústavného súdu citované ustanovenia právnych predpisov, ktorými okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie, ani neboli relevantné pre posúdenie veci (návrhu povinného na zastavenie exekúcie, pozn.). Napriek uvedenému ústavný súd vzhľadom na to, že ide o problematiku výživného, ktorú posudzuje obzvlášť citlivo (priorizované konanie), považuje za vhodné a prínosné objasniť vzťah exekúcie na podklade súdneho rozhodnutia o bežnom výživnom a právnej skutočnosti –vyhlásenia konkurzu na majetok povinného, ktorá vstupuje do prebiehajúcej exekúcie, a jej vplyv na exekúciu v rámci už citovaných noriem jednoduchého práva. Bežné výživné priznané

	súdnym rozhodnutím patrí do právnej kategórie nároku na opakujúce sa plnenie. To znamená, že nárok na jeho výplatu vzniká každý mesiac. Z povahy tohto nároku na výživné vyplýva, že vyhlásenie konkurzu na majetok povinného môže mať vplyv len na pohľadávky, ktoré vznikli pred rozhodujúcim dňom (vyhlásením konkurzu). Preto vyhlásenie konkurzu nemôže mať za následok ani zánik vyživovacej povinnosti do budúcnosti, rovnako ako ani neúčinnosť exekučného titulu priznávajúceho nárok na výživné. V danom prípade nie je rozhodujúce, či ide o výživné na dieťa alebo manžela. Bez ohľadu na skutočnosť, že bežné výživné na manžela nepatrí medzi nedotknuté pohľadávky vymenované v § 166c ods. 1 zákona o konkurze, je potrebné konštatovať, že vyhlásenie konkurzu na majetok povinného nemôže samo osebe zakladať dôvod na zastavenie exekúcie na podklade rozhodnutia o bežnom výživnom na manžela. Prípadný opačný právny záver nemá podľa názoru ústavného súdu zákonný podklad, a preto ho nie je možné považovať ani za ústavne súladný.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zákon č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-oddĺženie arbitrážnosť aplikácia právnych noriem-ústavne nesúladná exekúcia-nepripustnosť exekúcie vyživovacia povinnosť-výživné práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu

spisová značka	II. ÚS 44/2022
populárny názov	Duplicitné zastavenie konania
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	30.03.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pokiaľ sa exekučné konanie zastaví ex lege vyhlásením konkurzu na majetok povinného, po zastavení exekúcie už všeobecný súd nemôže exekúciu duplicitne zastaviť, napriek tomu, že tento dôvod zastavenia existoval v čase pred vyhlásením konkurzu.
skutkový stav a základné fakty	V označenej exekučnej veci oprávneného o vymoženie 33,19 eur s príslušenstvom a trov exekúcie sťažovateľ ako poverený súdny exekútor doručil okresnému súdu podnet na zastavenie exekúcie z dôvodu, že v predmetnom exekučnom konaní došlo k uplynutiu prekluzívnej lehoty. Okresný súd uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom, oprávnenému uložil povinnosť uhradiť sťažovateľovi trovy exekúcie v sume 28,66 eur. Proti spomínanému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal oprávnený sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením, ktorým uvedené rozhodnutie zmenil tak, že exekúciu zastavil a povinného zaviazal uhradiť trovy exekúcie v rovnakej sume 28,66 eur. V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd uviedol, že návrh na

	<p>vykonanie exekúcie bol podaný včas v rámci plynutia prekluzívnej lehoty, avšak v priebehu exekúcie sa exekučný titul stal neúčinný z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty určenej na jeho vykonanie (lehota uplynula 4. júla 2006). Na majetok povinného bol vyhlásený konkurz 21. septembra 2016.</p> <p>Sťažovateľ argumentoval nesprávnosť názoru okresného súdu, podľa ktorého keďže prv nastala právna skutočnosť preklúzie, než bol na majetok povinného vyhlásený konkurz, okresný súd exekúciu zastavil z dôvodu objektívnej právnej skutočnosti uplynutia času, čo spôsobilo že sa exekučný titul stal nevykonateľným.</p> <p>Podľa sťažovateľa okresný súd napadnutým uznesením neprípustným spôsobom a na základe ústavne neakceptovateľných právnych záverov zasiahol do jeho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného vyplýva, že okresný súd exekúciu zastavil z dôvodu preklúzie exekučného titulu potom, čo sťažovateľ ako súdny exekútor okresnému súdu oznámil, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz. Svoje rozhodnutie (výrok o zastavení exekúcie) okresný súd odôvodnil tým, že ku preklúzii exekučného titulu došlo skôr ako k vyhláseniu konkurzu. V nadväznosti na to potom výrok o trovách exekúcie odôvodnil tým, že k zastaveniu exekúcie došlo z dôvodov, ktoré nie sú pričítateľné ani oprávnenému a nie je možné aplikovať § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, keďže exekúcia nebola zastavená z dôvodu, že majetok povinného nepostačuje ani na úhradu trov exekúcie, preto neexistoval dôvod, pre ktorý by mal okresný súd zaviazat' oprávneného na úhradu trov exekúcie.</p> <p>Ústavný súd považuje tieto nosné závery okresného súdu za mylné a v konečnom dôsledku aj ústavne neudržateľné. Nepochybuje o tom, že ku preklúzii exekučného titulu došlo skôr ako k vyhláseniu konkurzu na majetok povinného, avšak podľa názoru ústavného súdu okresný súd z uvedených skutkových okolností vyvodil nesprávne právne závery, teda vec nesprávne právne posúdil. Samotná preklúzia exekučného titulu spôsobila nedostatok osobitnej (vecnej) podmienky konania, ktorá zakladala dôvod na zastavenie exekúcie pre jej neprípustnosť, avšak bolo potrebné o nej rozhodnúť. Vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd o zastavení exekúcie nerozhodol do vyhlásenia konkurzu na majetok povinného, po vyhlásení konkurzu na majetok povinného už tak urobiť nemohol, a to z dôvodu účinkov vyhlásenia konkurzu na majetok povinného, ktoré nastávajú ex lege. 19. Podľa § 48 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov už začaté konania o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania sa vyhlásením konkurzu zastavujú. Uvedené v okolnostiach posudzovanej veci znamenalo, že napadnuté exekučné konanie sa zastavilo ex lege vyhlásením konkurzu na majetok povinného (22. augusta 2017). Vychádzajúc z uvedeného, po zastavení exekúcie už okresný súd nemohol exekúciu výrokom zastaviť (výrok č. 1 napadnutého uznesenia znie „exekúciu zastavuje“). Okresný súd pochybil, ak napadnutým uznesením duplicitne zastavil exekúciu z iného, hoci aj skôr vzniknutého dôvodu na zastavenie exekúcie. Z formulácie výroku možno vyvodit', že nejde o deklaratórny výrok, ale konštitutívny. Okresný súd preto vydaním napadnutého uznesenia konal v rozpore s princípmi právneho štátu (čl. 2 ods. 2 ústavy) a zasiahol do už raz nastolenej právnej istoty z dôvodov, ktoré sú v právnom štáte neakceptovateľné. Ide o exces, ktorým boli popreté právne skutočnosti, ktoré nastali priamo zo zákona.</p> <p>Vychádzajúc z uvedených zistení, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením došlo k neprípustnému zásahu do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu). Sťažovateľ namietal aj porušenie svojich majetkových práv napadnutým uznesením, ktoré odôvodnil tým, že v dôsledku vecne nesprávneho výroku o zastavení exekúcie okresný súd dospel k nesprávnemu výroku o trovách exekúcie spočívajúceho v tom, že na náhradu trov exekúcie zaviazal povinného namiesto oprávneného. Uvedeným nesprávnym rozhodnutím malo dôjsť k zhoršeniu jeho majetkového postavenia.</p>

	<p>Argumentoval rozdielnou solventnosťou týchto subjektov, a tým pádom aj rozdielnou vymožitelnosťou priznaných trov exekúcie.</p> <p>Ústavný súd po preskúmaní veci konštatuje, že okresný súd tým, že výrok o trovách exekúcie založil na zjavne mylných záveroch, potenciálne zasiahol aj do majetkovej sféry sťažovateľa, čo odôvodňuje záver ústavného súdu, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo aj k porušeniu označených práv majetkovej povahy podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	<p>exekúcia-trovy exekúcie</p> <p>konanie-zastavenie</p> <p>konanie-upomínacie</p> <p>konanie-procesný postup</p> <p>konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-účinky vyhlásenia konkurzu</p> <p>exekúcia-exekučné konanie</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.